

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/1688 ⁽¹⁾.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, iż pozwana naruszyła art. 2 ust. 1, 9 i 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 ⁽²⁾ („rozporządzenia podstawowego”) i popełniła oczywiste błędy w ocenie, nieprawidłowo ustalając cenę eksportową i wartość normalną, oraz naruszyła art. 2 ust. 3, 4 i 5 rozporządzenia podstawowego poprzez dokonanie zwykłego ustalenia dotyczącego handlu w oparciu o skorygowane koszty produkcji.
2. Zarzut drugi, iż pozwana naruszyła art. 3 ust. 2, 3 i 6 rozporządzenia podstawowego, popełniła oczywiste błędy w ocenie, naruszyła prawo do dobrej administracji i zasadę niedyskryminacji w wyniku swojej niewłaściwej analizy skutków przywozu po cenach dumpingowych na ceny podobnych produktów na rynku Unii Europejskiej.
3. Zarzut trzeci, iż pozwana naruszyła art. 3 ust. 7 i art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, popełniła oczywiste błędy w ocenie i naruszyła prawo do dobrej administracji poprzez brak oceny innych znanych czynników powodujących szkody dla przemysłu Unii oraz brak zapewnienia, żeby szkody spowodowane tymi innymi czynnikami nie zostały przypisane przywozowi po cenach dumpingowych.
4. Zarzut czwarty, iż pozwana naruszyła art. 7 ust. 2a, 9 ust. 4, 9 ust. 5, 18 ust. 1, 4 i 5 rozporządzenia podstawowego, popełniła oczywiste błędy w ocenie, naruszyła prawo do dobrej administracji i zasadę równości i niedyskryminacji przy podejmowaniu decyzji o niestosowaniu zasady niższego cła do dokonywanych przez skarżących przywozów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Wykonawcze Komisji (UE) 2019/1688 z dnia 8 października 2019 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz mieszanin mocznika i azotanu amonu pochodzących z Rosji, Trynidadu i Tobago oraz Stanów Zjednoczonych Ameryki (Dz.U. 2019 L 258, s. 21).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016 L 176, s. 21).

Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2019 r. – Tetra/EUIPO – Neusta next (Wave)

(Sprawa T-869/19)

(2020/C 61/69)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Tetra GmbH (Melle, Niemcy) (przedstawiciel: Rechtsanwältin E. Kessler)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Neusta next GmbH & Co. KG (Brema, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy Wave – unijny znak towarowy nr 12 324 042

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 października 2019 r. w sprawie R 2440/2018-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i cofnięcie unieważnienia prawa do unijnego znaku towarowego nr 12 324 042;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2019 r. – Broadcom/Komisja**(Sprawa T-876/19)**

(2020/C 61/70)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Broadcom Inc. (San Jose, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci L. Kjølbye, J. Ruiz Calzado, L. Crocco i J. Bourke, J. Holmes, Barristers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji w całości lub w części oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez Broadcom.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze strona skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 16 października 2019 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 102 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 54 porozumienia EOG dotyczącej postępowania na podstawie art. 102 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 54 porozumienia EOG i art. 8 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 (sprawa AT.40608 - Broadcom) [notyfikowana jako dokument nr C(2019) 7406 final].

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczy naruszeń prawa i błędów w ustaleniach faktycznych obarczających stwierdzenie przez Komisję *prima facie* naruszenia, które wynikają z a) błędnej interpretacji przez Komisję warunków umów, które Broadcom zawarła z sześcioma klientami („umowy”), b) wniosku Komisji, że nie miała ona obowiązku rozważać prawdopodobnych skutków umów dla konkurencji, c) niewystarczającej oceny przez Komisję by zarzucane ograniczenia *prima facie* były w stanie ograniczać konkurencję oraz d) bezpodstawnego wniosku Komisji, że Broadcom „na pierwszy rzut oka” zajmuje pozycję dominującą na jednym z przedmiotowych rynków właściwych.